

Chương 4: Ai muốn trở thành cô bé Lọ Lem

Cái thứ tin đồn là như thế này, bạn càng muốn vạch cho rõ ràng, ắt hẳn càng xóa càng đen, ngược lại, nếu chịu dần lòng, buông ra một tiếng: “Là thật thì đã làm sao?” thì tin đồn lại mất đi tác dụng lan truyền. Chuyện giữa Trình Tranh với Tô Vận Cẩm cũng có thể giải thích tương tự. Sau một bận sôi sùng sục, đến thầy giáo cũng ra mặt mời bọn họ nói chuyện, nhưng hai con người này cứ như thể quyết tâm khước từ đưa ra bất cứ hồi đáp nào. Sau khi thầy giáo ra tay tách xa chỗ ngồi bọn họ, hai người dường như càng không có bất cứ tiếp xúc nào khác, dần dà, sự việc này cứ thế mà trôi vào dĩ vãng.

Tháng Sáu là mùa mưa bão của thành phố này, ngày thi đại học cứ từng bước từng bước cận kề, hết như thứ khí áp thấp trước mỗi cơn mưa giông, khiến lòng dạ người ta nặng nề tới mức không tài nào thở nổi. Nhưng trong thế giới của Tô Vận Cẩm, một trận sấm sét kinh đã khiến cả bầu trời chuyển rung vụn vỡ. Ở nhà báo tin lên, bệnh tình của bố cô thực ra là ung thư gan giai đoạn cuối. Vốn dĩ bố mẹ cô có giao hẹn với nhau, nhất trí giấu cô, tiếc rằng đến lúc này bệnh tình xấu đi, bố cô sau khi được đưa vào phút hấp hối. Thấy tình hình không thể giấu giếm được nữa, suy cho cùng cũng không thể để người bố vốn thương yêu cô nhất đến lần gặp mặt cuối cùng với con gái cũng không làm nổi, vậy nên trước ngày thi đại học hai mươi hôm, gia đình Tô Vận Cẩm đã gọi một cú điện thoại triệu cô về nhà. Đến lúc cô quay lại trường một tuần sau đó, ai tinh mắt đều có thể trông thấy trên khuy áo đồng phục của cô có quần một sợi chỉ màu đen. Cô không hề lộ ra bao nhiêu nét đau buồn trước mặt mọi người, tự học, ăn uống, ngủ nghỉ, đều đặn như thường, có điều đôi mắt trũng sâu, khuôn mặt không đọng chút huyết sắc nào. Chẳng biết bằng cách nào, tin tức nhà cô vì bệnh tình của bố mà nợ nần chồng chất, mẹ thôi việc từ lâu, vì đau buồn mà suy nhược ốm đau đã lan đến trường học. Lão Tôn tự mình phản ánh tình hình với nhà trường, thế nên phía nhà trường chủ động phát động giáo viên học sinh quyên góp giúp đỡ Tô Vận Cẩm. Khối lớp của cô hiện giờ đương nhiên là quyên góp sôi nổi nhất, những bạn bè tiền chi tiêu thường ngày không có bao nhiêu cũng nô nức khăng khái giở ví ra. Vì việc này, lớp cô còn tổ chức riêng một buổi lễ nho nhỏ, Tô Vận Cẩm đứng trước bục giảng, Mạnh Tuyết lấy vai trò lớp trưởng đại diện cho toàn bộ các bạn trong lớp tự mình trao tiền vào tay Tô Vận Cẩm, còn nhỏ nhẹ an ủi bạn mấy câu. Tô Vận Cẩm hai tay đón lấy phong bì có ghi số tiền bên trên từ tay Mạnh

Tuyết, nghiêm ngắc gật người xuống, nói lời cảm tạ, trước mắt ánh đèn lóe sáng vụt qua, trắng xóa, khiến người ta muốn rơi lệ. Các thành viên thông tấn xã của trường lấy máy ảnh ghi lại thời khắc này, khung cảnh ấm lòng khi các thành viên trong khối lớp trao tặng khoản quyên góp tình nghĩa cho người bạn gặp khó khăn. Đây cũng là phần tin tức không thể thiếu được trên tập san nhà trường. Từ đầu đến cuối, mắt Tô Vận Cẩm đều cụp xuống, chẳng ai nhìn thấy trong đôi mắt phía dưới hàng mi dài che phủ ấy ẩn giấu điều gì.

Ngày thi đại học cuối cùng đã đến cùng một cơn mưa dữ dội, khoảng thời gian hai ngày rưỡi thấm thoát qua mau, mọi việc đã xong xuôi, hồi tưởng lại thấy ngơ ngác tựa giấc mơ qua.

Thế nhưng cuộc sống ba năm trung học với tất cả những khổ ái, căng thẳng, nhần nại cùng hoang mang đều theo hai ngày rưỡi này mà đặt một dấu chấm hết. Buổi tối hôm kết thúc kỳ thi, hầu hết các lớp tốt nghiệp cấp III đều tự phát tổ chức các hoạt động ăn mừng rầm rĩ. Tại lớp Trình Tranh thuê đứt một phòng trong tiệm karaoke ở gần trường. Căn phòng vốn chỉ chứa được hơn ba mươi người thoát cái đã chen chúc năm mươi mấy con người, cảnh tượng vô cùng tung bừng xôm tụ. Thứ cảm giác chùng xuống và hụt hẫng sau khi kỳ thi quan trọng qua đi khiến cho các cô cậu học sinh cấp III bấy lâu nay căng như dây đàn này vội vã tìm kiếm một cửa thoát để xả bớt cảm xúc, vậy nên, không khí bỗng chốc cuồng nhiệt đến độ, bia bọt cả đồng cử thể chuốc thêm liên miên, đến cả lão Tôn giáo viên chủ nhiệm cũng ngả trên sofa uống tới nổi đất trời điên đảo. Sau khi mấy cậu nam sinh nắm lấy micro gào thét xong bài Anh hùng đích thực, khúc dạo đầu ai oán của Hồng trần cuộn cuộn bắt đầu vang lên, một cậu nam sinh hô lên: “Trình Tranh, bài cậu chọn này.” Trình Tranh từ chỗ ngồi đứng dậy, vừa mới đón lấy micro, mấy cậu bạn có vẻ hiểu biết bắt đầu trách móc: “Tình ca phải hát đôi chứ... Giọng nữ đâu, mau mời giọng nữ đi...” Tô Vận Cẩm ngồi trong góc còn chưa hiểu rõ tình hình, đã bị vô số cánh tay từ chỗ tối đẩy bật ra, cuối cùng không biết cậu nam sinh nào trêu ghẹo đẩy một cú thật mạnh sau lưng cô, khiến cô đột ngột mất thăng bằng, xây xẩm mặt mày nhào lên thân một người. Người bị cô đụng vào tỉnh mắt nhanh tay tóm được cô, lão đảo chút mới đứng vững được, tiếp sau là tiếng huýt sáo, tiếng gào rú long trời lở đất dội lên.

Tô Vận Cẩm không để ý, trán bị va đau nhói, cuồng tới mức không biết nên nói “Xin lỗi” hay “Cảm ơn”, chân tay loạng quạng muốn lập tức giằng thoát ra khỏi con người kia, nhưng lại cảm nhận được trong lúc hoang mang có một bàn tay nhân lúc hỗn loạn đã nắm chặt lấy tay mình. Cho dù chỉ là trong khoảnh khắc, cô cũng cảm nhận được bàn tay ấy thơm mát mơn hời, hời hợt, hơi run rẩy, tựa hồ phải vận ra toàn bộ khí lực để nắm chặt lấy cô. Tô Vận Cẩm cứ như bị ám phải thần chú, chờ người ra để mặc cậu ta nắm tay cô đến đau nhức. Thực ra tất thảy chỉ diễn ra trong mấy giây như lóe tia lửa điện, thế mà cô cảm giác thời gian dường như ngưng lại, sau đó đôi tay ấy cũng buông ra vội vàng y như thế. Tô Vận Cẩm vừa ngẩng đầu lên, đã trông thấy ngay về mặt thản nhiên như không của Trình Tranh.

Cậu ta không nói một câu, lấy chiếc micro khác ở trong tay đưa ra trước mặt Tô Vận Cẩm. Tay phải của Tô Vận Cẩm run run nắm chặt lại, tiếp sau, cô tránh né ánh mắt của cậu ta, rồi nói một câu tỏ ý xin lỗi: “Ngại quá, bài này tôi không biết hát.” Ánh đèn loá loá trong căn phòng quét qua gương mặt sáng sủa cương nghị của Trình Tranh, lướt này qua lướt khác biến ảo sáng tối trên khuôn mặt cậu ta, thế mà vẻ ngoài của cậu ta không thể nhìn ra mấy thay đổi nào, đến cả bàn tay gờ micro ra cũng dừng sững giữa không trung, không hề có ý định rút lại.

Xung quanh đã có người nhận ra cái không ổn trong không khí lúc ấy, nhưng chỉ ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào để hóa giải tình cảnh có phần sượng sùng này.

“Vừa hay, bài hát này tớ thích nhất.” Từ phía sau lưng Trình Tranh chìa ra một bàn tay nhỏ nhắn, không giải thích gì mà giật lấy chiếc micro Trình Tranh giơ lên. Chỉ thấy Mạnh Tuyết tay nắm micro, hơi nghiêng đầu, cười mủm mỉm nhìn màn hình lớn, dường như không hề biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tô Vận Cẩm khẽ khàng lên tiếng: “Cầm đi, tớ đi vệ sinh một lát.” Cô lách người đi qua khoảng giữa Trình Tranh và bàn trà, cậu ta hoàn toàn không có ý nhường đường cho cô, vai cô va vào cánh tay cứng cỏi của cậu ta, trên người đôi chỗ đau râm ran.

Bước ra khỏi căn phòng ồn ào náo động, bên ngoài dường như là một thế giới khác.

... Anh ngày xưa vô tư.

Và em ngày xưa trẻ trung khờ dại

Tình duyên côi hồng trần, kết lại chỉ nhờ thứ keo cam lặn giữa dòng đời vội vã

Có lẽ sai lầm của thế gian.

Hay là nhân quả từ kiếp trước

Hết thủy cuộc đời này, chẳng tiếc nuôi để đổi lấy phút giây quán quýt đôi mình...

Xuyên qua cánh cửa đã khép, tiếng hát bên trong căn phòng thấp thoáng vọng ra. Đây là ca khúc của La Đại Hựu thường ngày Tô Vận Cẩm yêu thích nhất, trước nay cô chưa bao giờ dám hát thành tiếng, chỉ là thi thoảng ngâm nga khe khẽ, thì ra cậu ta cũng biết.

Cô hít thở một hơi thật sâu, đã ra ngoài rồi, vậy thì cứ thế nhằm hướng nhà vệ sinh mà đi. Ở chỗ ngoặt gần đến nhà vệ sinh, Tô Vận Cẩm một lần nữa bị một thân hình cao lớn húc vào đến nỗi phải khẽ kêu lên, cô bóp vai ngược mắt lên, vừa vặn trông thấy một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt bình thường vẫn sẵn nét cười ranh mãnh của Chu Tử Dục lúc này mang ít nhiều vẻ hốt hoảng chưa kịp bình tĩnh, biết rõ là va vào bạn học cũng không nói xin lỗi, chạy như bay qua người Tô Vận Cẩm, cái bóng ấy như đang chạy trốn vào đồng hoang. Tô Vận Cẩm nghi hoặc bước ra khỏi khúc ngoặt đó, chỉ thấy dáng người Mạc Úc Hoa chìm một nửa vào góc tối.

Trong lòng Tô Vận Cẩm đến đây đã đoán được bảy, tám phần, cô dợm đi lên phía trước vài bước, “Úc Hoa, một mình cậu ở đây làm gì?” Mạc Úc Hoa nghe tiếng, quay đầu lại nhìn Tô Vận Cẩm, đôi mắt trong bóng tối lóe lên ánh sáng lấp lóa, “Chắc cậu nhìn thấy hết rồi nhỉ? Bộ dạng của cậu ấy... chẳng khác mấy loài mãnh thú gặp con hồng thủy.” Tô Vận Cẩm thờ dãi trong lòng, lặng lẽ bước đến bên cạnh người bạn cùng phòng. Im ắng một lát, cuối cùng cất tiếng hỏi: “Cậu nói với cậu ta rồi à?”

Mạc Úc Hoa nhìn đi chỗ khác, gần như bật cười mà nói rằng: “Thật ngu ngốc phải không?” “Nếu khóc được thì có dễ chịu hơn một chút không?” Tô Vận Cẩm tự đáy lòng thấy thật bức bối.

“Không, tớ không muốn khóc,” Mạc Úc Hoa chậm rãi nói. “Tớ đã sớm dự liệu rằng sẽ như thế này, thực ra tớ không hề tham vọng sẽ có kết quả gì, biết rõ là không thể. Thật mà, tớ chỉ định đi ra nhà vệ sinh, vừa hay gặp cậu ấy ở đây, cậu ấy uống kha khá bia rồi. Tớ tự nhủ, có lẽ đây

là cơ hội cuối cùng mà ông trời ban cho tớ, để tớ thổ lộ với cậu ấy, có một người con gái trong suốt ba năm nay đã âm thầm để ý cậu ấy, cho dù cô ấy chẳng xinh đẹp cũng không thông minh, có thể từ trước đến nay cậu ấy cũng chưa từng nhìn thấy cô ấy lần nào, thế nhưng, việc cô ấy yêu mến một người cũng chẳng khác gì bao nhiêu cô gái trên đời. Thế nên, tớ đã nói, còn cậu ấy đã chạy.” Cô ngừng một chút, gắng gượng mỉm cười với Tô Vận Cẩm, “Chỉ là tớ không muốn cứ mãi chịu đựng cái bí mật này, tốt nghiệp rồi, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại, sau này có lẽ cũng không còn cơ hội nào để nói ra nữa. Giờ thì cậu ấy biết rồi, mục đích của tớ cũng đã đạt được, cầu nhân được nhân, làm sao tớ phải buồn chứ?”

Tô Vận Cẩm lòng dạ rối bời, tiếng ca khi liền khi đứt cũng chẳng buông tha cô, “...Đến đề dàng, ra đi ngại... Con tim vốn đã thuộc về em, vẫn ôm xiết trong lồng ngực tôi...” Giọng ca của Mạnh Tuyết thật hay, từ xa xa vọng lại, cũng ít nhiều lay động lòng người, tiếng hát của cô ta cùng Trình Tranh tựa châu ngọc tụ hội, con người họ cũng như thế. Mạc Úc Hoa đã quay về trước, Tô Vận Cẩm vội vã bước vào nhà vệ sinh, tận đến lúc không còn nghe thấy tiếng hát ấy nữa. Đứng trước tấm gương ở bồn rửa tay, cô lấy nước lạnh vỗ khắp mặt, sau đó chăm chú nhìn vào khuôn mặt ướn nhem nhẹp trong gương. Cô không có được cái dũng khí như Mạc Úc Hoa, vậy nên bắt buộc phải bảo vệ bản thân cho cận thận, dù phải thu mình vào vỏ ốc, cũng còn hơn là trần trụi gánh thương đau; cô cũng không có được cái tinh táo như Mạc Úc Hoa, chỉ sợ đến việc ép buộc bản thân từ bỏ cũng không làm nổi, một khi cô đã buông thả mình bước theo cậu ta, thì sẽ chìm đắm, vậy nên chỉ có cách bảo mình không được lại gần.

Cô chưa từng nhắc lời, nhưng không có nghĩa chẳng hề nhớ gì. Nụ hôn của cậu ta buổi tối hôm ấy, mang trong mình thử sức nóng ngạo ngược riêng biệt, rất lâu sau đó vẫn cứ luôn thiêu đốt cô. Chẳng ai có trái tim rèn từ sắt, hướng hồ là một thiếu nữ đang tuổi mơ mộng như cô, có một người con trai ưu tú như Trình Tranh để mắt tới, bảo là không hề động lòng, e rằng chỉ là nói dối. Một khoảng thời gian rất dài trở lại đây, Tô Vận Cẩm đều trăn trở nghĩ ngợi, có biết bao nhiêu người con gái như thế, vì sao cậu ta lại chỉ bám lấy cô, dựa vào cái gì lại là cô chứ? Đương nhiên, có thể giải thích rằng tình yêu thì chẳng có nguyên cớ gì hết, cô vẫn hoàn toàn có thể dàng hoàng thoải mái mà đón nhận tình cảm của cậu ta, cũng giống như cô bé Lộ Lem đón nhận hoàng tử. Nhưng cái cốt yếu của vấn đề lại nằm ở chỗ: Vận Cẩm không cam lòng làm cô bé Lộ Lem.

Ai đã quy định rằng cô bé Lộ Lem nhất thiết phải được hoàng tử cứu vớt? Trong truyện cổ tích chỉ nói rằng từ đó trở đi cô bé Lộ Lem cùng hoàng tử tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, nhưng chưa

từng có ai tìm hiểu sâu xa xem cái hạnh phúc ấy hèn mọn biết bao nhiêu, chưa từng có ai hỏi xem cô bé Lộ Lem có đồng ý hay không, cũng chưa từng có ai hỏi xem cô có yêu hoàng tử hay không, dường như chỉ cần bàn chân cô ướm vừa chiếc giày thủy tinh, thì cứ phải đúng lý mà cảm động rơi nước mắt theo hoàng tử hồi cung, sau đó vĩnh viễn nơm nớp lo sợ trong cảnh hạnh phúc, rằng nếu không có chàng cứu vớt, nàng đến lúc này vẫn còn đang giặt quần

áo bên bờ sông lạnh lẽo. Thế nhưng, giả sử người mà cô bé Lọ Lem gặp được là một chàng đánh cá bình thường thì sao? Họ yêu thương nhau, sau đó cô bé Lọ Lem thoát khỏi ngôi nhà của bà mẹ kế, cùng chàng chung sống, vậy thì trên đời này sẽ không còn cô bé Lọ Lem nào nữa, chỉ có nàng công chúa mà trái tim chàng đánh cá vĩnh viễn yêu chiều. Mà cô – Tô Vận Cẩm, có thể bản tính vốn lạnh lẽo mà hèn mọn, nhưng cô cũng là nàng công chúa trong chính trái tim mình. Thế nên cô không cần thứ tình cảm từ trên ngó xuống của Trình Tranh, không muốn là nàng Lọ Lem mà người khác ngưỡng mộ, không muốn phải nghe thêm người ta nói rằng: “Xem kìa, Tô Vận Cẩm may mắn làm sao chứ, được Trình Tranh yêu.” Tại sao xưa nay chưa từng có ai nói: “Trình Tranh may mắn làm sao chứ, có thể yêu Tô Vận Cẩm.” Mỗi đoá hoa đã là một thế giới, mỗi chiếc lá riêng một phiến bờ đề, Trình Tranh cố nhiên là cậu con trai, thế nhưng, cô dù chỉ được coi là một ngọn cỏ hoang ven đường, cũng tự mình là độc nhất vô nhị.

Về sau, sự ra đi của bố, cảnh khốn quẫn của gia đình càng khiến cô hiểu rằng quyết định của bản thân là đúng đắn. Cô cảm kích cậu ta, hết như cảm kích hết thầy bạn cùng học đã chia bàn tay giúp đỡ. Thế nhưng khi Mạnh Tuyết đưa cái bì thư nặng trĩu trao vào tay cô, sau đó cất giọng ngọt ngào nói rằng: “Tô Vận Cẩm, bọn mình đều rất cảm thông với cảnh ngộ của bạn, mình và Trình Tranh đã lấy toàn bộ tiền tiêu vặt của cả tháng để góp vào cho bạn đấy,” Tô Vận Cẩm đã biết rằng cô và Trình Tranh không thể có khả năng gì nữa. Cô có thể khom mình tiếp nhận lòng hảo tâm trước mặt một người xa lạ, nhưng không thể cúi đầu

trước mặt người mình yêu, không thể được.

Lúc bóng dáng Mạnh Tuyết cũng xuất hiện đằng sau Tô Vận Cẩm ở trong gương, Tô Vận Cẩm không hề cảm thấy ngoài dự tính là mấy. Cô gạt sạch những giọt nước đọng trên khuôn mặt, trong lòng cười hờ hững, một buổi tối như thế này, thật đúng là thời gian thổ lộ thích hợp, dường như hết thầy mọi người đều có tâm sự cần tỏ bày, như thế nếu để lỡ mất, thì sau này sẽ không còn kịp nữa.

“May quá, Tô Vận Cẩm, bạn cũng ở đây.”

Tô Vận Cẩm cười cười, cơ hồ đã sớm có sự chuẩn bị, lặng im chờ đợi lời nói tiếp theo của cô ta.

“Bạn cũng trông thấy rồi, Trình Tranh không vui chút nào... Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa từng nhìn thấy cậu ấy như thế này bao giờ. Có thể cuộc đời cậu ấy bấy lâu nay quá thuận lợi, chưa hề nếm trải việc không đạt được thứ gì đó, vậy nên mới canh cánh trong lòng như vậy.” Mạnh Tuyết soi gương sửa sang lại mái tóc dài, mỉm cười với Tô Vận Cẩm. Thực ra cô ta cũng không thể coi là mười phần diễm lệ, thế nhưng bù lại đáng người mảnh mai dong dong, mặt mũi sắc nét, da dẻ mềm mại, hé cười là toát ra vẻ yêu kiều khó nói nên lời, lại thêm cử chỉ phóng khoáng, tính cách hướng ngoại, cư xử lễ phép. Tô Vận Cẩm là một nữ sinh, thế mà trong lòng cũng không thể không thừa nhận, một người con gái như thế này thật khiến người ta yêu mến. Cô nghĩ rằng các cậu nam sinh trong lớp lúc cổ tình xếp Mạnh Tuyết vào nhóm

“bát đại khủng long”, nhất định cũng chỉ là nói lời không thật lòng. Mạnh Tuyết kể cả có là khủng long chẳng nữa, cũng là thứ khủng long luôn được người ta cung nụng mà thôi.

“Bạn biết không, những lúc rảnh rỗi tôi thích nhất là đọc tiểu thuyết ái tình, Trình Tranh lúc nào cũng bảo đây là thứ rác rưởi không ra gì, thế nhưng tôi cảm giác là, những thứ tình yêu hoàn mỹ đến thế trong sách vở, cứ cho là trong hiện thực không hề tồn tại, thì đọc một chút cũng hay chứ sao.” Mạnh Tuyết dường như cứ thế nói lan man, Tô Vận Cẩm cũng vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

“Trong tiểu thuyết, tôi không ưa nhất là những vai nữ phụ xấu xa, rõ ràng nhân vật nam chính ưu tú đã đem lòng yêu nhân vật nữ chính yếu đuối hiền lành, thế mà cô ta lại cứ từ trong phá ra, bày đủ trò ly gián. Thế nhưng, giờ đây tôi thực sự cảm nhận được rằng chính bản thân mình lại đang sắm thứ vai phụ này,” cô cười một tiếng, nhưng nụ cười ấy không hề truyền lên đôi mắt đượm ít nhiều ảm đạm. “Bạn sẽ không hiểu nổi thứ cảm giác này đâu, tôi với cậu ấy từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sống trong cùng một khu tập thể đơn vị, lúc bác Trình đang còn là trưởng phòng kỹ thuật công trình, bố tôi là trưởng nhóm dự án của phòng đó; giờ đây bác Trình đã làm đến viện trưởng viện thiết kế, bố tôi thì là tổng công trình sư của viện, họ làm cùng một tòa nhà, hết giờ lại thường xuyên sang nhà nhau đánh cờ. Thế nên Trình Tranh từ nhỏ tuy rằng không đến mức quần quấy với tôi lắm, nhưng trước nay chưa bao giờ rời xa tôi quá. Tính tình cậu ấy ham tiến bộ, nhưng lại hơi có thói trẻ con, có lúc bác Trình cũng không lay chuyển nổi, thế nhưng cậu ấy với tôi nói chung vẫn hoàn thuận, bởi vì tôi quá thấu hiểu cậu ấy, việc gì cũng nhường nhịn cậu ấy. Tôi vẫn ngỡ rằng cứ cận kề bên cậu ấy như thế, sẽ có một ngày cậu ấy yêu tôi. Suy cho cùng, từ lúc bé cậu ấy luôn nói con gái phiền phức, chỉ có tôi gần gũi với cậu ấy nhất, đến cả lúc phân ban Tự nhiên – Xã hội, tôi cũng từ bỏ ban Xã hội, chọn ở chung một lớp với cậu ấy. Tôi vẫn cho là cậu ấy không hề đón nhận tình cảm của cô gái nào cả, hóa ra chỉ vì chưa gặp được người cậu ấy để ý. Sau khi bạn xuất hiện, mọi thứ đều thay đổi, từ khi cậu ấy làm ra vẻ ghét bỏ bạn là tôi đã biết, bạn đối với cậu ấy không giống như thế.”

Đôi mắt Mạnh Tuyết phủ mờ một màn sương, đây là nước mắt của cô nữ sinh thứ hai mà Tô Vận Cẩm nhìn thấy trong cùng một buổi tối. Tình cảm chẳng phải là một thứ hay ho, nó khiến người ta rơi lệ, Tô Vận Cẩm không thích thế này.

“Tình cảm quả là một thứ ngao ngược đúng không? Nó chẳng hỏi bạn duyên do, không đếm xỉa trước sau, mười tám năm trời, tôi quen biết Trình Tranh đủ mười tám năm, từ nhỏ đã mến cậu ấy, thế mà mười tám năm này chẳng bì lại nổi với mười tháng bạn xuất hiện. Cậu ấy đã nghĩ đến bạn, cả mười ngựa cũng không lòi về nổi, vậy nên tôi đã hoàn toàn trở thành một ‘kẻ châu rìa’, một chút hi vọng cũng chẳng có.” Tô Vận Cẩm từ đầu chí cuối không nói năng gì, sự im lặng của cô khiến Mạnh Tuyết cảm thấy đôi chút lúng túng, không biết phải làm thế nào. “Tô Vận Cẩm, chắc bạn sẽ cho là tôi đến van xin bạn. Thực ra tôi chỉ muốn nói với bạn một điều, cứ cho là bạn với Trình Tranh thực sự đến với nhau được, hai người cũng sẽ không hạnh phúc đâu. Tính tình cậu ấy ương ngạnh là thế, còn bạn, tuy không hế lời,

nhưng tôi đã nhận ra bạn cũng là người có chủ kiến, bạn sẽ không nhường nhịn cậu ấy. Tính cách

các bạn như vậy căn bản không phù hợp để ở bên nhau, nếu không, chỉ làm tổn thương nhau mà thôi. Huống hồ, so về hoàn cảnh gia đình, bạn với Trình Tranh hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau...” “Nói đủ chưa?” Tô Vận Cẩm ngắt lời Mạnh Tuyết. Có những điều trong lòng cô hiểu rõ, nhưng không có nghĩa là cô cam lòng bị người khác khơi ra, cũng giống như tuy từ trước tới nay cô chưa hề có ý định đón nhận Trình Tranh, nhưng lại không cam lòng để Mạnh Tuyết ngỡ rằng những lời lẽ của cô ta đã đạt được mục đích khiến Vận Cẩm phải rút lui. Tô Vận Cẩm quay trở lại phòng karaoke lấy ít đồ của mình, chào hỏi Lão Tôn một tiếng, định đi về trước. Tiệm karaoke này cách trường không xa, đi bộ cũng chỉ mất mấy phút, lúc cô ra về, trông thấy Trình Tranh ngồi trên sofa nghe Chu Tử Dục kể chuyện với về huênh hoang. Cô có thể tưởng tượng được cậu ta kể lại ra sao về cái màn đặc sắc vừa xảy ra, cái gã đáng ghét này! Tô Vận Cẩm trong lòng cảm thấy không đáng thay cho Mạc Úc Hoa. Mưa giông liên miên mấy ngày cũng đã theo chân kỳ thi đại học vừa kết thúc cuốn cờ im tiếng, Tô Vận Cẩm bước trên con đường trở về trường. Đã hơn mười giờ tối, đường phố vẫn náo nhiệt, ồn ã. Bây giờ cô mới phát hiện ra mình theo học ở ngôi trường trọng điểm của tỉnh này đã hai năm trời, thế mà xưa nay chưa từng để ý rằng con phố này lại phồn hoa đến thế.

Cảm giác rằng phía sau lưng có người, Tô Vận Cẩm ngoái đầu lại, Trình Tranh đeo lệch cặp sách, đứng cách xa vài bước. Thấy cô phát hiện ra, cậu dứt khoát bước lên sóng vai cô.

“Muộn thế này rồi, con gái con đũa không nên một thân một mình đi ngoài đường.”

Cậu đá một hòn sỏi nhỏ trên đường.

“Không sao, cậu xem xung quanh vẫn còn náo nhiệt thế này cơ mà. Đã nghe xong nhật ký thám hiểm hay ho hồi hộp của bạn tốt nhanh thế sao?” Tô Vận Cẩm buột ra lời xong có đôi chút hối hận, những cái này có liên quan gì đến cô chứ?

Trình Tranh quả nhiên lộ ra vài phần kinh ngạc: “Ồ... chuyện đó... cậu cũng biết à?”

Tô Vận Cẩm không đáp.

“Cậu vì việc này mà không vui?” Trình Tranh có chút nghi hoặc. Tô Vận Cẩm nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn cười giễu cợt, nói: “Tôi thì có tư cách gì để vì ‘việc này’ mà không vui, với các cậu thì ‘việc này’

chỉ như một màn cười cợt không hơn... Cậu ta có thể không đón nhận, nhưng dựa vào cái gì chà đạp chứ?” Cô bình thường không phải là người ăn nói cay độc, cũng không dễ dãi nói ra suy nghĩ của mình với người bên cạnh, có điều buổi tối hôm nay, dường như có điều gì đó vướng mắc trong lòng, khiến cô không nói ra không chịu được.

Trình Tranh sững sờ một thoáng, ngay sau đó vượt trước một bước đứng ngay trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. “Tử Dục lòng dạ không tệ, chuyện tối hôm nay, chỉ là cậu ấy quá bất ngờ.

Thế nhưng Tô Vận Cẩm, hóa ra cậu cũng vì người khác mà tỏ bất bình, thật làm tôi không

ngờ đấy,” cậu cười cười. “Tấm lòng của tôi chẳng phải cũng bị cậu chà đạp như thế hay sao, ai vì tôi mà nói một câu ‘dựa vào cái gì’ đây?”

Trình Tranh cao hơn cô rất nhiều, Tô Vận Cẩm cảm nhận được giọng nói của cậu ta như thể phát ra từ lồng ngực, dội tiếng âm âm, vọng thẳng tới nơi nào đó trong tim cô, khiến cô không thoát thân được, không dần lòng nổi.

“Nguyên vọng của tôi điền Đại học Q, nếu không có gì thay đổi, kết thúc kỳ nghỉ hè tôi sẽ đi Bắc Kinh. Vận Cẩm, đi cùng tôi nhé!” Cậu như thể bình thản kể chuyện, trong cái bình thản ấy có nỗi chờ đợi như dộc hết sức cho canh bạc cuối cùng.

Một lúc lâu, cậu cúi đầu dò xét phản ứng của cô. Tô Vận Cẩm bất ngờ ngẩng lên, trên gương mặt là nụ cười tươi rói Trình Tranh chưa từng nhìn thấy bao giờ. Cô không trả lời, chỉ bất ngờ nhón chân lên, để môi mình áp nhẹ lên môi cậu.

Thế giới của Trình Tranh bỗng trở nên rạng rỡ, phố xá đèn nền lung linh, xe cộ cùng bao người đi đường thành dòng không đứt đường như đều trở thành bức phong nền, tất cả chỉ để tôn lên nụ hôn phơn phớt của đôi nam nữ trẻ trung ấy.

“Trình Tranh, cái này là trả lại cho cậu.” Trước khi Trình Tranh kịp phản ứng, Tô Vận Cẩm đã rút ra, bỏ xa tới mấy mét. “Không được theo tôi nữa đâu,” cô nói.

Trình Tranh nhìn bóng cô mất hút trong tầm mắt, chẳng dám động đây, cậu sợ cơn mơ này quá dễ dàng bùng tỉnh. Thế nhưng, có người rất cuộc đã tỉnh lại sớm hơn cậu. Sau khi quay đầu không còn nhìn thấy bóng dáng của cậu, Tô Vận Cẩm xoay người lại, hướng về phía cậu, thâm nhủ trong lòng: “Tạm biệt, Trình Tranh.”